

Pismo z dnia 28 kwietnia 2020 r.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej 0113-KDIPT2-1.4011.348.2020.1.DJD Skutki podatkowe sprzedaży samochodu poleasingowego.

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art. 13 § 2a, art. 14b § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.) oraz art. 15z ust. 7 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 374, z późn. zm.) Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy - przedstawione we wniosku z dnia 23 marca 2020 r. (data wpływu za pośrednictwem platformy ePUAP 24 marca 2020 r., identyfikator poświadczenia przedłożenia...) o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie skutków podatkowych sprzedaży samochodu poleasingowego **jest prawidłowe.**

UZASADNIENIE

W dniu 24 marca 2020 r. wpłynął do tutejszego Organu ww. wniosek o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego w indywidualnej sprawie dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych.

We wniosku przedstawiono następujące zdarzenie przyszłe:

Wnioskodawca jest przedsiębiorcą prowadzącym jednoosobową działalność gospodarczą na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej. Podlega w Polsce nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu. Prowadzi podatkową księgę przychodów i rozchodów oraz wybrał opodatkowanie podatkiem wg skali podatkowej i rozlicza zaliczki na podatek dochodowy w tej formie. Jest czynnym podatnikiem VAT, składa deklaracje miesięczne.

Przeważającym rodzajem działalności gospodarczej jest PKD 62.01.Z - działalność związana z oprogramowaniem. Pozostałe rodzaje działalności to: 62.03.Z, 62.09.Z, 59.20.Z, 59.11.Z, 59.12.Z, 59.13.Z, 58.29.Z, 58.21.Z. Obecnie Wnioskodawca świadczy usługi związane z programowaniem - wytwarzaniem i udoskonalaniem oprogramowania komputerowego na potrzeby klientów.

Wnioskodawca zamierza w 2020 r. zawrzeć umowę leasingu operacyjnego na samochód osobowy o masie poniżej 3,5 tony oraz o pojemności silnika poniżej 2 000 cm³. Cena samochodu to około 122 990 zł brutto. Umowa zostanie zawarta na okres 36 miesięcy i przewidywać będzie możliwość wykupu samochodu po zakończeniu okresu umowy. Samochód wykorzystywany będzie zarówno w działalności gospodarczej w celu dojazdu do klientów, jak i w celach prywatnych.

W okresie leasingu odliczał będzie 50% VAT z każdej faktury otrzymanej od leasingodawcy oraz z faktur dotyczących wydatków eksploatacyjnych i serwisowych dotyczących samochodu. Pozostała kwota każdej faktury stanowi podatkowe koszty uzyskania przychodów w podatkowej księdze przychodów i rozchodów. Wraz z zakończeniem umowy leasingu zostanie wystawiona faktura na kwotę wykupu około 12 000 zł netto na działalność gospodarczą, czyli na Wnioskodawcę, jako na przedsiębiorcę. Wnioskodawca nie planuje wykorzystywać tego samochodu do końca umowy leasingowej dla celów prowadzonej działalności gospodarczej, a

jedynie tylko dla celów prywatnych, dlatego nie będzie ujmować ostatniej raty leasingowej w kosztach i odliczać z niej w deklaracji VAT-7 podatku naliczonego i nie ujmie faktury dotyczącej wykupu w kosztach podatkowych, ani w ewidencji środków trwałych i nie odliczy w deklaracji VAT-7 podatku naliczonego z niej wynikającego. Zamierza sprzedać samochód w okresie nie krótszym niż 6 miesięcy liczonym od ostatniego dnia miesiąca, w którym nastąpi wykup samochodu.

W związku z powyższym opisem zadano następujące pytanie:

Czy sprzedaż takiego samochodu z majątku prywatnego, niewprowadzonego do środków trwałych działalności, po upływie 6 miesięcy, licząc od końca miesiąca, w którym nastąpiło jego nabycie - wykup, spowoduje powstanie obowiązku podatkowego w podatku dochodowym tytułem działalności gospodarczej?

Zdaniem Wnioskodawcy, po wykupieniu z leasingu samochód stanie się składnikiem majątku prywatnego i co istotne nigdy nie będzie składnikiem majątku w prowadzonej działalności gospodarczej. Jeśli Wnioskodawca zdecyduje się na odpłatne zbycie pojazdu, to taką czynność może zakwalifikować jako przychód ze źródła przychodów określonych w art. 10 ust. 1 pkt 8 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych i nie kwalifikować go jako przychód z działalności gospodarczej. Zgodnie z treścią tego przepisu, nie stanowi źródła przychodów odpłatne zbycie m.in. rzeczy ruchomych, poza działalnością gospodarczą, jeśli następuje po upływie 6 miesięcy, licząc od końca miesiąca, w którym nastąpiło nabycie. Dlatego Wnioskodawca uważa, że sprzedaż samochodu po 6 miesiącach nie spowoduje powstania obowiązku podatkowego w podatku dochodowym.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego zdarzenia przyszłego jest prawidłowe.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1387, z późn. zm.), opodatkowaniu podatkiem dochodowym podlegają wszelkiego rodzaju dochody, z wyjątkiem dochodów wymienionych w art. 21, 52, 52a i 52c oraz dochodów, od których na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej zaniechano poboru podatku.

Powyższy przepis ustanawia generalną zasadę opodatkowania podatkiem dochodowym, zgodnie z którą opodatkowaniu tym podatkiem podlegają wszelkie uzyskane przez podatnika w danym roku korzyści majątkowe, z wyjątkiem tych, które na mocy ustawy wyłączone zostały z tego opodatkowania (np. poprzez wprowadzenie ustawowego zwolnienia z opodatkowania, czy też zaniechanie poboru podatku).

Przepis art. 10 ust. 1 ww. ustawy zawiera katalog źródeł przychodów, z których dochody podlegają opodatkowaniu według zasad określonych dla danego źródła przychodów. Jednym ze źródeł przychodów jest wymieniona w pkt 3 pozarolnicza działalność gospodarcza. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, za przychód z działalności, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3, uważa się kwoty należne, choćby nie zostały faktycznie otrzymane, po wyłączeniu wartości zwróconych towarów, udzielonych bonifikat i skont. U podatników dokonujących sprzedaży towarów i usług opodatkowanych podatkiem od towarów i usług za przychód z tej sprzedaży uważa się przychód pomniejszony o należny podatek od towarów i usług.

Stosownie do art. 14 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy, przychodem z działalności gospodarczej są również przychody z odpłatnego zbycia składników majątku będących:

a.

środkami trwałymi albo wartościami niematerialnymi i prawnymi, podlegającymi ujęciu w ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych,

b.

składnikami majątku, o których mowa w art. 22d ust. 1, z wyłączeniem składników, których wartość początkowa ustalona zgodnie z art. 22g nie przekracza 1 500 zł,

c.

składnikami majątku, które ze względu na przewidywany okres używania równy lub krótszy niż rok nie zostały zaliczone do środków trwałych albo wartości niematerialnych i prawnych,

d. składnikami majątku stanowiącymi spółdzielcze prawo do lokalu użytkowego lub udział w takim prawie, które zgodnie z art. 22n ust. 3 nie podlegają ujęciu w ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych - wykorzystywanych na potrzeby związane z działalnością gospodarczą lub przy prowadzeniu działań specjalnych produkcji rolnej, z zastrzeżeniem ust. 2c; przy określaniu wysokości przychodów przepisy ust. 1 i art. 19 stosuje się odpowiednio.

Odrębnym od pozarolniczej działalności gospodarczej źródłem przychodu jest wymienione w art. 10 ust. 1 pkt 8 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych odpłatne zbycie, z zastrzeżeniem ust. 2:

a.

nieruchomości lub ich części oraz udziału w nieruchomości,

b.

spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego lub użytkowego oraz prawa do domu jednorodzinnego w spółdzielni mieszkaniowej,

c.

prawa wieczystego użytkowania gruntów,

d. innych rzeczy, - jeżeli odpłatne zbycie nie następuje w wykonaniu działalności gospodarczej i zostało dokonane w przypadku odpłatnego zbycia nieruchomości i praw majątkowych określonych w lit. a-c) - przed upływem pięciu lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło nabycie lub wybudowanie, a innych rzeczy - przed upływem pół roku, licząc od końca miesiąca, w którym nastąpiło nabycie; w przypadku zamiany okresy te odnoszą się do każdej z osób dokonującej zamiany.

Zgodnie z art. 10 ust. 2 pkt 3 ww. ustawy, przepisów ust. 1 pkt 8 nie stosuje się do odpłatnego zbycia składników majątku, o których mowa w art. 14 ust. 2 pkt 1, z zastrzeżeniem ust. 3, nawet jeżeli przed zbyciem zostały wycofane z działalności gospodarczej, a między pierwszym dniem miesiąca następującego po miesiącu, w którym składniki majątku zostały wycofane z działalności i dniem ich odpłatnego zbycia, nie upłynęło 6 lat.

Wyłączenie zastosowania art. 10 ust. 1 pkt 8 obejmuje w szczególności te składniki majątku, które są wykorzystywane w działalności gospodarczej lub zostały z niej wycofane, a przy tym spełniają warunki określone w art. 14 ust. 2 pkt 1, a więc podlegają ujęciu w ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych.

Z przedstawionego we wniosku opisu zdarzenia przyszłego wynika, że Wnioskodawca jest przedsiębiorcą prowadzącym jednoosobową działalność gospodarczą, której przeważającym przedmiotem jest działalność związana z oprogramowaniem. Wnioskodawca zamierza w 2020 r. zawrzeć umowę leasingu operacyjnego na samochód osobowy, na okres 36 miesięcy, która przewidywać będzie możliwość wykupu samochodu po zakończeniu okresu umowy. Samochód wykorzystywany będzie zarówno w działalności gospodarczej w celu dojazdu do klientów, jak i w celach prywatnych. Po zakończeniu umowy leasingu zostanie wystawiona faktura na kwotę wykupu na Wnioskodawcę, jako na przedsiębiorcę. Wnioskodawca nie planuje wykorzystywać tego samochodu do końca umowy leasingowej dla celów prowadzonej działalności gospodarczej, a jedynie tylko dla celów prywatnych. Następnie zamierza sprzedać samochód w okresie nie krótszym niż 6 miesięcy liczonym od ostatniego dnia miesiąca, w którym nastąpi wykup samochodu.

Mając na uwadze przedstawiony opis zdarzenia przyszłego oraz przytoczone przepisy prawa podatkowego stwierdzić należy, że w sytuacji, gdy wykupiony po zakończeniu umowy leasingu samochód nie będzie wykorzystywany przez Wnioskodawcę w działalności gospodarczej i nie zostanie zaliczony do składników majątku tej działalności, wymienionych w art. 14 ust. 2 pkt 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, to przychód uzyskany ze sprzedaży tego samochodu nie będzie stanowił przychodu z działalności gospodarczej. Wówczas skutki podatkowe sprzedaży takiego samochodu należy rozważyć pod kątem powstania przychodu ze źródła, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. d tej ustawy, czyli odpłatnego zbycia rzeczy. W konsekwencji, planowana sprzedaż samochodu będzie skutkować powstaniem przychodu z tego źródła, jeżeli nastąpi przed upływem pół roku, licząc od końca miesiąca, w którym nastąpi jego nabycie. Natomiast obowiązek podatkowy nie powstanie, jeżeli zbycie samochodu będzie miało miejsce po upływie pół roku, licząc od końca miesiąca, w którym nastąpiło nabycie tego samochodu.

Wobec powyższego stanowisko Wnioskodawcy należało uznać za prawidłowe.

Należy zauważyć, że przy wydawaniu niniejszej interpretacji tutejszy Organ dokonał wyłącznie analizy okoliczności podanych we wniosku. Tym samym, jeżeli przedstawione we wniosku zdarzenie przyszłe będzie się różnić od zdarzenia, które wystąpi w rzeczywistości, wówczas wydana interpretacja nie będzie chroniła Wnioskodawcy w zakresie dotyczącym rzeczywiście zaistniałego zdarzenia. Rolą postępowania w sprawie wydania indywidualnej interpretacji przepisów podatkowych nie jest bowiem ustalanie, czy przedstawione we wniosku zdarzenie przyszłe będzie zgodne ze stanem rzeczywistym. Ustalenie stanu rzeczywistego stanowi domenę ewentualnego postępowania podatkowego. To na podatniku ciąży obowiązek udowodnienia w toku tego postępowania okoliczności faktycznych, z których wywodzi on dla siebie korzystne skutki prawne.

Interpretacja dotyczy zdarzenia przyszłego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji indywidualnej.

Zgodnie z art. 14na § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.), przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie

przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:

1.

z zastosowaniem art. 119a;

2.

w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;

3.

z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści.

Przepisów art. 14k-14n ww. ustawy, nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa, stwierdzona w decyzjach wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych (art. 14na § 2 ustawy - Ordynacja podatkowa).

Powyższe unormowania należy odczytywać łącznie z przepisami art. 33 ustawy z 23 października 2018 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy - Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2193, z późn. zm.), wprowadzającymi regulacje intertemporalne.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm.). Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach (art. 47 § 1 ww. ustawy) na adres: Krajowa Informacja Skarbowa, ul. Teodora Sixta 17, 43-300 Bielsko-Biała lub drogą elektroniczną na adres Elektronicznej Skrzynki Podawczej Krajowej Informacji Skarbowej na platformie ePUAP: /KIS/SkrytkaESP (art. 54 § 1a ww. ustawy), w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a (art. 53 § 1 ww. ustawy). W przypadku pism i załączników wnoszonych w formie dokumentu elektronicznego odpisów nie dołącza się (art. 47 § 3 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 57a ww. ustawy, skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Bieg powyższego terminu nie rozpoczyna się do dnia zakończenia okresu stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID (art. 15z ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID - 19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. , poz. 374 i 567) dodany przez art. 1 pkt 14 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i

zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. , poz. 568).

Jednocześnie, stosownie do art. 15zzs ust. 7 ww. ustawy z dnia 2 marca 2020 r., czynności dokonane w postępowaniach, o których mowa w ust. 1, w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID są skuteczne. Tym samym, Strona może skutecznie wnieść skargę pomimo wstrzymania biegu powyższego terminu.

W przypadku wnoszenia skargi w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego i stanu epidemii jako najwłaściwszy proponuje się kontakt z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego ePUAP.